TEISINGUMO TEISMO (didžioji kolegija) SPRENDIMAS

2009 m. gruodžio 15 d.*

Byloje C-294/05

dėl 2005 m. liepos 20 d. pagal EB 226 straipsnį pareikšto ieškinio dėl įsipareigojimų neįvykdymo

Europos Komisija, atstovaujama L. Ström van Lier, P. Dejmek ir G. Wilms, nurodžiusi adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

ieškovė,

prieš

Švedijos Karalystę, atstovaujamą A. Kruse ir A. Falk,

atsakovę,

* Proceso kalba: švedų.

palaikomą

Vokietijos Federacinės Respublikos, atstovaujamos M. Lumma,

Suomijos Respublikos, atstovaujamos J. Heliskoski,

Danijos Karalystės, atstovaujamos J. Molde,

įstojusių į bylą šalių,

TEISINGUMO TEISMAS (didžioji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas V. Skouris, kolegijų pirmininkai A. Tizzano, J. N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, E. Levits ir C. Toader, teisėjai C. W. A. Timmermans, A. Borg Barthet (pranešėjas), M. Ilešič, J. Malenovský ir U. Lõhmus,

generalinis advokatas D. Ruiz-Jarabo Colomer,
posėdžio sekretorė C. Strömholm, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2008 m. lapkričio 25 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2009 m. vasario 10 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Savo ieškiniu Europos Bendrijų Komisija prašo Teisingumo Teismo pripažinti, kad nenustačiusi ir neperdavusi nuosavų išteklių, nesurinktų 1998 m. sausio 1 d.–2002 m. gruodžio 31 d. laikotarpiu, importuojant karinę įrangą bei civilinės ir karinės paskirties prekes, bei nesumokėjusi delspinigių už šiuos Komisijai neperduotus nuosavus išteklius, Švedijos Karalystė neįvykdė įsipareigojimų pagal 1989 m. gegužės 29 d. Tarybos reglamento (EEB, Euratomas) Nr. 1552/89, įgyvendinančio Sprendimą 88/376/EEB (Euratomas) dėl Bendrijos nuosavų išteklių sistemos (OL L 155, p. 1), iš dalies pakeisto 1996 m. liepos 8 d. Tarybos reglamentu (EB, Euratomas) Nr. 1355/96 (OL L 175, p. 3; toliau – Reglamentas Nr. 1552/89), 2 ir 9–11 straipsnius iki 2000 m. gegužės 31 d., o nuo šios datos – pagal tuos pačius 2000 m. gegužės 22 d. Tarybos reglamento (EB, Euratomas) Nr. 1150/2000, įgyvendinančio Sprendimą 94/728/EB (Euratomas) dėl Bendrijų nuosavų išteklių sistemos (OL L 130, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 1 sk., 3 t., p. 169), straipsnius.

Teisinis pagrindas

Bendrijos teisės aktai

2 1988 m. birželio 24 d. Tarybos sprendimo 88/376/EEB (Euratomas) dėl Bendrijų nuosavų išteklių sistemos (OL L 185, p. 24; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 1 sk.,

1 t., p. 176) ir 1994 m. spalio 31 d. Tarybos sprendimo 94/728/EB (Euratomas) dėl Europos Bendrijų nuosavų išteklių sistemos (OL L 293, p. 9) 2 straipsnio 1 dalyje numatyta:

„Į Bendrijų biudžetą įtraukiamus nuosavus išteklius sudaro toliau išvardytos gaunamos pajamos:

<…>

b) Bendruose muitų tarifuose nurodyti muitai ir kiti muitai, kuriuos nustato arba turi nustatyti Bendrijų institucijos prekybai su valstybėmis ne narėmis, bei muito mokesčiai už produktus, kuriems taikoma Europos anglių ir plieno bendrijos steigimo sutartis;

<…>“

3 1992 m. spalio 12 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2913/92, nustatančio Bendrijos muitinės kodeksą (OL L 302, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 2 sk., 4 t., p. 307; toliau – Bendrijos muitinės kodeksas), 20 straipsnyje nustatyta:

„Skolos muitinei atsiradimo atveju teisiškai privalomi sumokėti muitai apskaičiuojami remiantis Europos Bendrijų muitų tarifu.

<…>

3. Europos Bendrijų muitų tarifą sudaro:

a) Kombinuotoji prekių nomenklatūra;

<…>

c) privalomųjų mokėjimų, paprastai taikomų Kombinuotojoje prekių nomenklatūroje nurodytoms prekėms, normos ir kiti rodikliai, susiję su:

— muitais

<…>

d) lengvatinių tarifų priemonės, nustatytos susitarimais, kuriuos Bendrija yra sudariusi su tam tikromis šalimis arba šalių grupėmis ir kuriose joms suteikta teisė naudotis lengvatiniu tarifų režimu;

e) lengvatinių tarifų priemonės, kurias Bendrija vienašališkai taiko tam tikroms šalims, šalių grupėms arba teritorijoms;

f) autonominės suspendavimo priemonės, kuriomis sumažinami tam tikroms prekėms nustatyti importo muitai arba nuo jų atleidžiama;

g) kitos tarifų priemonės, nustatytos kitų Bendrijos teisės aktų.

<…>“

4 Bendrijos muitinės kodekso 217 straipsnio 1 dalyje nurodyta:

„Kiekvieną importo muito arba eksporto muito sumą, sudarančią skolą muitinei (toliau – „muito suma“), muitinė apskaičiuoja tuojau pat, kai gauna reikiamus duomenis, ir įregistruoja ją apskaitos registruose arba bet kuriose kitose jiems lygiavertėse duomenų laikmenose (įtraukimas į apskaitą).

<…>“

5 Bendrijos nuosavų išteklių perdavimo Komisijai srityje Europos Sąjungos Taryba priėmė Reglamentą Nr. 1552/89, taikytiną šioje byloje aptariamu laikotarpiu iki 2000 m.

gegužės 30 dienos. Šis reglamentas nuo 2000 m. gegužės 31 d. buvo pakeistas Reglamentu Nr. 1150/2000, kuriuo kodifikuotas Reglamentas Nr. 1552/89, nepakeičiant jo turinio.

6 Reglamento Nr. 1552/89 2 straipsnyje numatyta:

„1. Pagal šį reglamentą Bendrijai priklausanti nuosavų išteklių, nurodytų Sprendimo 88/376/EEB (Euratomas) 2 straipsnio 1 dalies a ir b punktuose, suma nustatoma iš karto, kai įvykdomos muitinės taisyklėse nustatytos minėtų sumų įskaitymo į sąskaitas ir skolininko informavimo sąlygos.

1a. Šio straipsnio 1 dalyje nurodyta suma nustatoma muitinės taisyklėse nurodytą įskaitymo dieną.

<…>“ (Neoficialus vertimas)

7 Šio reglamento 9 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„10 straipsnyje nustatyta tvarka kiekviena valstybė narė nuosavus išteklius sumoka į sąskaitą, Komisijos vardu atidarytą Iždе arba savo paskirtoje įstaigoje.

Ši sąskaita tvarkoma nemokamai.“ (Neoficialus vertimas)

8 Pagal šio reglamento 10 straipsnio 1 dalį:

„Pagal Sprendimo 88/376/EEB (Euratomas) 2 straipsnio 3 dalį išskaičius 10 % surinkimo išlaidų, nuosavi ištekliai, nurodyti minėto sprendimo 2 straipsnio 1 dalies a ir b punktuose, įtraukiami į Bendrijų biudžetą ne vėliau kaip pirmąją darbo dieną po devynioliktos antrojo mėnesio, einančio po mėnesio, per kurį pagal šio reglamento 2 straipsnį buvo nustatyta priklausanti mokėti suma, dienos.

<…>“ (Neoficialus vertimas)

9 Reglamento Nr. 1552/89 11 straipsnyje nurodyta:

„Už bet kokį pavėluotą įmokos įskaitymą į 9 straipsnio 1 dalyje nurodytą sąskaitą valstybė moka palūkanas, kurios yra dviem procentais didesnės už palūkanų normą, tos valstybės narės pinigų rinkoje galiojančią trumpalaikių valstybinio finansavimo operacijų atlikimo dieną. Ši palūkanų norma padidinama 0,25 punkto už kiekvieną pavėluotą mėnesį. Padidintos palūkanos taikomos visą vėlavimo laikotarpį.“ (Neoficialus vertimas)

10 Pagal Reglamento Nr. 1150/2000 22 straipsnį:

„Šiuo reglamentu panaikinamas Reglamentas (EEB, Euratomas) Nr. 1552/89.

Nuorodos į minėtą reglamentą aiškinamos kaip nuorodos į šį reglamentą ir turėtų būti skaitomos, atsižvelgiant į priedo A dalyje pateiktą koreliacijos lentelę.“

11 Taigi, neatsižvelgiant į tai, kad Reglamentuose Nr. 1552/89 ir Nr. 1150/2000, be kita ko, daroma nuoroda atitinkamai į Sprendimą 88/376 ir Sprendimą 94/728, šių dviejų reglamentų 2 ir 9–11 straipsniai iš esmės yra identiški.

12 2000 m. rugsėjo 29 d. Tarybos sprendimu 2000/597/EB (Euratomas) dėl Europos Bendrijų nuosavų išteklių sistemos (OL L 253, p. 42; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 1 sk., 3 t., p. 200) Reglamento Nr. 1150/2000 10 straipsnio 1 dalyje numatyti 10 % buvo padidinti iki 25 %.

13 Šio sprendimo pirmoje konstatuojamojoje dalyje numatyta:

„1999 m. kovo 24–25 d. Berlyne įvykusiame susitikime Europos Vadovų Taryba, *inter alia*, nusprendė, kad Europos Bendrijų nuosavų išteklių sistema turėtų būti lygiateisė, aiški, rentabili, paprasta ir pagrįsta kriterijais, kurie geriausiai išreiškia kiekvienos valstybės narės galimybę įnešti savo įnašą.“

14 2003 m. sausio 21 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 150/2003, sustabdančio importo muitus už kai kuriuos ginklus ir karinę įrangą (OL L 25, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 2 sk., 13 t., p. 15), priimto remiantis EB 26 straipsniu, penktoje konstatuojamojoje dalyje nustatyta:

„Norint užtikrinti valstybių narių konfidencialios karinės informacijos apsaugą, būtina nustatyti konkrečią administracinę tvarką, pagal kurią taikomas atleidimas nuo muitų. Valstybės narės, kurios pajėgoms yra skirti ginklai ar karinė įranga, kompetentingos institucijos deklaracija, kuri taip pat gali atlikti Muitinės kodekso reikalavimus atitinkančios muitinės deklaracijos funkciją, yra tinkama šių sąlygų įvykdymo garantija. Deklaracija turėtų būti pateikiama kaip sertifikatas. Tikslinga nustatyti šių sertifikatų formą bei leisti pateikti deklaraciją naudojant duomenų apdorojimo technologijas.“

15 Šio reglamento 1 straipsnyje nurodyta:

„Šiuo reglamentu nustatomos sąlygos, kuriomis valstybių narių institucijų, atsakingų už karinę gynybą, ar jų vardu iš trečiųjų šalių importuojami tam tikri ginklai ir karinė įranga savarankiškai atleidžiami nuo importo muitų.“

16 Šio reglamento 3 straipsnio 2 dalyje nustatyta:

„Nežiūrint į tai, kas pasakyta 1 dalyje, siekiant užtikrinti karinės informacijos konfidencialumą, pažymą ir importuojamas prekes galima pateikti kitoms institucijoms, kurias šiuo tikslu yra paskyrusi importo valstybė narė. Šiuo atveju pažymas išduodanti kompetentinga institucija kiekvienais metais iki sausio 31 d. ir liepos 31 d. išsiunčia savo valstybės narės muitinės institucijoms šių importo operacijų ataskaitos santrauką. Ataskaitoje pateikiama paskutinių 6 mėnesių, ėjusių prieš ataskaitos

pateikimo mėnesį, duomenys. Ataskaitoje nurodomi pažymų numeriai ir išdavimo datos, importo data, taip pat pagal tas pažymas importuotų produktų bendroji vertė ir bendrasis svoris.“

17 Reglamento Nr. 150/2003 8 straipsnyje numatyta, kad jis taikomas nuo 2003 m. sausio 1 dienos.

Ikiteisminė procedūra

18 2001 m. gruodžio 20 d. laiške Komisija Švedijos Karalystei nurodė, kad nuo 1998 m. atleidus nuo muitų ginčijamą importą, Bendrija neteko nuosavų išteklių. Ji pareikalavo, kad ši valstybė narė nuo 1998 m. apskaičiuotų nesurinktas sumas už visus finansinius metus ir jas perduotų iki 2002 m. kovo 31 dienos. Komisija taip pat Švedijos valdžios institucijoms nurodė, kad pagal Reglamento Nr. 1150/2000 11 straipsnį nuo šios datos turi būti mokami delspinigiai.

19 2002 m. kovo 11 d. atsakyme Švedijos Karalystė teigė, kad ji pagrįstai pagal EB 296 straipsnio 1 dalies b punktą galėjo nerinkti muitų už karinės įrangos bei civilinės ir karinės paskirties prekių importą.

20 2003 m. kovo 31 d. laiške Komisija pakartojo savo pradinį prašymą dėl aptariamų produktų importo iki 2003 m. sausio 1 d., nes laikotarpį po šios datos apima Reglamentas Nr. 150/2003.

21 2003 m. rugsėjo 3 d. atsakyme Švedijos Karalystė patvirtino savo poziciją ir nurodė, kad neketina vykdyti Komisijos prašymo.

22 2003 m. spalio 17 d. oficialiame pranešime Komisija nurodė Švedijos Karalystei perduoti jai nuosavus išteklius, kurie turi būti mokami pagal EB 26 straipsnį ir Bendrijos muitinės kodekso 20 straipsnį, nes pažeisdama šiuos straipsnius Švedijos Karalystė vienašališkai atleido nuo muitų dvejopos (civilinės ir karinės) paskirties prekių importą.

23 2003 m. gruodžio 15 d. atsakyme Švedijos Karalystė toliau laikėsi savo požiūrio.

24 Komisija, susipažinusi su Švedijos Karalystės atsakymu, 2004 m. liepos 9 d. priėmė pagrįstą nuomonę dviejose procedūrose dėl pažeidimo, kurių pirmoji susijusi su išimtinai karinės įrangos importo atleidimu nuo muitų, o antroji – su dvejopos (civilinės ir karinės) paskirties prekių importo atleidimu nuo muitų, nurodydama šiai valstybei narei per du mėnesius nuo gavimo imtis būtinų priemonių, kad į ją būtų tinkamai atsižvelgta. 2004 m. rugsėjo 3 d. atsakyme ši valstybė narė pakartojo ir patikslino savo anksčiau pateiktus argumentus.

25 Atsižvelgusi į Švedijos Karalystės taip pateiktą informaciją, Komisija, manydama, kad ši valstybė narė neatsižvelgė į pagrįstą nuomonę, pareiškė šį ieškinį.

26 2007 m. rugsėjo 13 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutartimi Vokietijos Federacinei Respublikai, Suomijos Respublikai ir Danijos Karalystei leista įstoti į bylą palaikyti Švedijos Karalystės reikalavimus.

Dėl ieškinio

Šalių argumentai

27 Komisija tvirtina, kad atsisakydama mokėti muitus Švedijos Karalystė klaidingai rėmėsi EB 296 straipsniu, nes jų rinkimas nekelia grėsmės šios valstybės narės gyvybiniams saugumo interesams.

28 Komisija mano, kad priemonės, numatančios leidžiančias nukrypti nuostatas ar išimtis, pavyzdžiui, EB 296 straipsnis, turi būti aiškinamos siaurai. Todėl atitinkama valstybė narė, kuri tvirtina, jog šis straipsnis taikytinas, turi įrodyti, kad ji atitinka visas jame numatytas sąlygas, kai ketina nukrypti nuo Bendrijos muitinės kodekso 20 straipsnio, kuriame nurodytas EB 26 straipsnyje nustatytas bendrasis muitų rinkimo principas.

29 Komisija nurodo, jog Švedijos Karalystės argumentai, susiję su baime, kad bus atskleista muitinės deklaracijoje pateikta informacija ir kad Bendrijos institucijos, vykdydamos kontrolės procedūras, gali atskleisti karinę paslaptį, yra nepagrįsti.

30 Komisija priduria, jog Švedijos Karalystė turėjo visas galimybes taip organizuoti ginčijamų muitų rinkimą, kad būtų užtikrintas perduodamos informacijos konfidencialumas, pavyzdžiui, įpareigodama karinę įstaigą atlikti kompetentingos muitinės įstaigos funkciją.

31 Komisija mano, kad Švedijos Karalystė nenurodė, kodėl pagal tarptautinius susitarimus prisiimti įsipareigojimai neatitinka pareigų nuosavų išteklių srityje. Tas pats pasakytina

apie argumentą, kad šios pareigos smarkiai pakenktų šios valstybės narės tarptautinio bendradarbiavimo projektams bei gyvybiniams jos saugumo ir gynybos politikos interesams.

32 Komisija nurodo, jog dėl to, kad Švedijos Karalystė nesurenka aptariamų muitų, atsiranda nelygybė tarp valstybių narių joms darant atitinkamus įnašus į Bendrijos biudžetą. Be to, aplinkybė, jog valstybė narė atleidžia nuo muitų karinės įrangos importą ir dvejopos (civilinės ir karinės) paskirties prekių importą, siekdama sumažinti jų sąnaudas, parodo, kad ši valstybė narė nesilaiko įsipareigojimų bendrai finansuoti Bendrijos biudžetą.

33 Komisija mano, kad Švedijos Karalystė privalėjo pateikti konkrečių ir išsamių įrodymų, jog priemonės, kurių ji ėmėsi ir dėl kurių Bendrijos biudžetas neteko nuosavų išteklių, buvo būtinos gyvybiniams jos saugumo interesams apginti. Šiuo atžvilgiu Švedijos Karalystė tokių įrodymų nepateikė. Be to, tai, kad kitos valstybės narės, kurių situacija yra panaši į susiklosčiusiąją atsakove esančioje valstybėje narėje, renka ir moka muitus už karinės įrangos importą, ir tai nesukelia grėsmės jų saugumui, parodo, kad Švedijos Karalystės argumentai šiuo klausimu neturi reikšmės.

34 Komisija taip pat pastebėjo, kad nors EB 26 straipsniu pagrįstame Reglamente Nr. 150/2003 įtvirtintas pareigos rinkti kai kurios karinės įrangos importo muitus sustabdymo mechanizmas, nustatant sertifikato ar muitinės deklaracijos sistemą, jame nėra jokios bendrosios nuostatos, suteikiančios valstybėms narėms teisę savo nuožiūra nustatyti, kurios prekės gali būti atleistos nuo muitų.

35 Švedijos Karalystė mano, kad remdamasi EB 296 straipsniu ji gali priimti priemones, skirtas apginti gyvybinius saugumo interesus. Be to, pagal šį straipsnį ji pagrįstai galėjo atleisti karinės įrangos importą nuo muitų. Šiuo straipsniu siekiama užtikrinti valstybių narių veikimo laisvę su nacionaline gynyba ir apsauga susijusiose srityse. Tai, kad šis

straipsnis numatytas prie bendrųjų ir baigiamųjų EB sutarties nuostatų, patvirtina jo visuotinį taikymą ir jo poveikį visoms šios sutarties ir antrinės teisės visuotinai taikomoms nuostatoms.

36 Pagrįsdama savo prašymą taikyti EB 296 straipsnio 1 dalies b punktą Švedijos Karalystė nurodo, kad renkant karinės įrangos importo muitus, šiai įrangai įsigyti reikėtų daugiau lėšų, todėl sumažėtų jos armijos operacinis pajėgumas. Dėl papildomų tiesiogiai nacionaliniam biudžetui gynybos srityje tenkančių išlaidų, kurios atsirastų nustačius aptariamus muitus, kiltų grėsmė Švedijos Karalystės veikimo laisvei įsigyjant įrangą gynybos srityje.

37 Švedijos Karalystė mano, kad dėl jos karinio neutralumo nacionalinei gynybai suteikiamas strateginis vaidmuo vykdant saugumo politiką. Be to, atsižvelgiant į jos plotą, ar bus įgyvendinti šios valstybės narės nacionaliniai tikslai saugumo ir gynybos srityje, priklauso nuo bendradarbiavimo tarptautiniu lygiu. Šiuo atžvilgiu ši valstybė narė nurodo, kad konfidencialumo pareiga, kurios, jos manymu, ji turi laikytis, neleidžia perduoti Komisijai su importuojamomis prekėmis susijusios informacijos, ir kad neįvykdžius šios pareigos kiltų grėsmė tolesniam bendradarbiavimui ir prekybiniams santykiams karinėje srityje su kai kuriomis trečiosiomis valstybėmis.

38 Švedijos Karalystės nuomone, tai, kad priimtas Reglamentas Nr. 150/2003, patvirtina būtinybę atsižvelgti į valstybių narių saugumo interesus ir jų teisę prireikus pasinaudoti konfidencialumu.

39 Švedijos Karalystė mano, kad iki Reglamento Nr. 150/2003 įsigaliojimo pagal jokią Bendrijos nuostatą valstybė narė, importuodama karinę įrangą, iškilus būtinybei, negalėjo imtis būtinų priemonių gyvybiniams savo saugumo interesams apginti. Ši

valstybė narė mano, kad šiuos interesus apėmė EB 296 straipsnis ir nebuvo kito pasirinkimo kaip nacionaliniu lygmeniu ir remiantis EB 296 straipsniu atleisti karinės įrangos importą nuo muitų.

Teisingumo Teismo vertinimas

40 Bendrijos muitinės kodekse numatyta, kad muitai renkami už kariniams tikslams naudojamas prekes, kokios aptariamos šioje byloje, importuojamas iš trečiųjų šalių. Jokia muitus reglamentuojanti Bendrijos teisės aktų nuostata ginčijamo importo laikotarpiu, t. y. nuo 1998 m. sausio 1 d. iki 2002 m. gruodžio 31 d., nenumatė specialaus tokių prekių importo atleidimo nuo muitų. Todėl šiuo laikotarpiu nėra aiškiai atleista nuo pareigos pervesti kompetentingoms valdžios institucijoms mokėtinus muitus, prireikus priskaičiavus delspinigius.

41 Be to, iš aplinkybės, jog priimtas Reglamentas Nr. 150/2003, kuriame numatyta nuo 2003 m. sausio 1 d. nutraukti muitų mokėjimą už kai kuriuos ginklus ir karinę įrangą, galima daryti išvadą, kad Bendrijos teisės aktų leidėjas darė prielaidą, jog iki šios datos pareiga mokėti minėtus muitus egzistavo.

42 Švedijos Karalystė niekuomet neneigė, kad aptariamu laikotarpiu buvo vykdomas ginčijamas importas. Ši valstybė narė tik ginčija Bendrijos teisę į aptariamus nuosavus išteklius nurodydama, kad pagal EB 296 straipsnį pareiga mokėti muitus už iš trečiųjų šalių importuojamą karinę įrangą padarytų didelę žalą jos gyvybiniams saugumo interesams.

43 Pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką, nors valstybės narės turi teisę imtis vidaus ir išorės saugumui būtinų priemonių, tai nereiškia, kad tokioms priemonėms visiškai netaikoma Bendrijos teisė (žr. 1999 m. spalio 26 d. Sprendimo *Sirdar*, C-273/97, Rink. p. I-7403, 15 punktą ir 2000 m. sausio 11 d. Sprendimo *Kreil*, C-285/98, Rink.

p. I-69, 15 punktą). Kaip Teisingumo Teismas jau yra konstatavęs, būtent EB 30, 39, 46, 58, 64, 296 ir 297 straipsniuose, reglamentuojančiuose išskirtinius ir aiškiai apibrėžtus atvejus, numatytos aiškios leidžiančios nukrypti nuostatos, taikytinos esant visuomenės saugumui galinčioms pakenkti aplinkybėms. Iš to negalima daryti išvados, kad Sutartyje įtvirtinta bendra išimtis, pagal kurią visos visuomenės saugumui užtikrinti skirtos priemonės nepatenka į Bendrijos teisės taikymo sritį. Tokios išimties pripažinimas, neatsižvelgiant į Sutartyje nustatytas konkrečias sąlygas, gali susilpninti privalomą Bendrijos teisės pobūdį ir jos vienodą taikymą (žr. 2003 m. kovo 11 d. Sprendimo *Dory*, C-186/01, Rink. p. I-2479, 31 punktą ir nurodytą teismo praktiką).

44 Be to, EB 296 ir 297 straipsniuose nustatytos leidžiančios nukrypti nuostatos, kaip numatyta nusistovėjusioje teismo praktikoje dėl leidžiančių nukrypti nuo pagrindinių laisvių nuostatų (žr., be kita ko, 2006 m. sausio 31 d. Sprendimo *Komisija prieš Ispaniją*, C-503/03, Rink. p. I-1097, 45 punktą; 2007 m. liepos 18 d. Sprendimo *Komisija prieš Vokietiją*, C-490/04, Rink. p. I-6095, 86 punktą ir 2008 m. rugsėjo 11 d. Sprendimo *Komisija prieš Vokietiją*, C-141/07, Rink. p. I-6935, 50 punktą), turi būti aiškinamos siaurai.

45 Konkrečiau kalbant apie EB 296 straipsnį, reikia pažymėti, kad nors šiame straipsnyje nurodytos priemonės, kurias valstybė narė gali laikyti būtinomis apsaugoti jos gyvybinius saugumo interesus, arba informacija, kurios atskleidimas, jos manymu, prieštarautų šiems interesams, jis negali būti aiškinamas kaip suteikiantis valstybėms narėms teisę nukrypti nuo Sutarties nuostatų vien remiantis minėtais interesais.

46 Be to, pridėtinės vertės mokesčio srityje Teisingumo Teismas 1999 m. rugsėjo 16 d. Sprendime *Komisija prieš Ispaniją* (C-414/97, Rink. p. I-5585) konstatavo įsipareigojimų neįvykdymą, nes Ispanijos Karalystė neįrodė, kad ginklų, amunicijos ir išimtinai karinės įrangos importo ir įsigijimo atleidimas nuo šio Ispanijos teisėje numatyto mokesčio pateisinamas pagal EB 296 straipsnio 1 dalies b punktą būtinybe apsaugoti šios valstybės narės gyvybinius saugumo interesus.

47 Todėl valstybė narė, nurodanti, jog taikytinas EB 296 straipsnis, turi įrodyti būtinybę pasinaudoti šia leidžiančia nukrypti nuostata, siekiant apginti gyvybinius jos saugumo interesus.

48 Atsižvelgiant į šiuos argumentus, negalima sutikti, jog valstybė narė remtųsi tuo, kad karinė įranga pabrangsta dėl tokios įrangos importo iš trečiųjų šalių apmokestinimo muitais, siekdama išvengti pagal Bendrijos biudžeto finansinio solidarumo principą tenkančių pareigų kitų valstybių narių, kurios renka ir moka tokio importo muitus, sąskaita.

49 Dėl argumento, kad Bendrijos muitinės procedūros negali užtikrinti Vokietijos Federacinės Respublikos saugumo, atsižvelgiant į susitarimuose, sudarytuose su eksportuojančiomis valstybėmis, esančius konfidencialumo reikalavimus, reikia pabrėžti, kaip teisingai nurodė Komisija, kad taikant muitinės režimą įsitraukia Bendrijos ir nacionaliniai pareigūnai, kurie prireikus turi laikytis konfidencialumo pareigos, saugančios gyvybinius valstybių narių saugumo interesus, kai nagrinėjama slapta informacija.

50 Be to, deklaracijos, kurias valstybės narės periodiškai turi užpildyti ir nusiųsti Komisijai, nėra tokios išsamios, kad galėtų padaryti žalos šių valstybių interesams saugumo ir konfidencialumo srityje.

51 Šiomis aplinkybėmis, vadovaujantis EB 10 straipsniu, nustatančiu valstybėms narėms pareigą padėti Komisijai įgyvendinti užduotį užtikrinti, kad būtų laikomasi Sutarties, jos turi pateikti šiai institucijai dokumentus, būtinus patikrinti, ar Bendrijos nuosavi ištekliai perduoti tinkamai. Vis dėlto tokia pareiga nedaro kliūčių, kaip nurodė generalinis advokatas savo išvados 168 punkte, valstybėms narėms atskirais atvejais ir

išimties tvarka, remiantis EB 296 straipsniu, riboti perduodamą informaciją nusiunčiant kai kurias dokumento dalis arba visiškai atsisakyti ją suteikti.

52 Atsižvelgiant į tai, kas pasakyta, Švedijos Karalystė neįrodė, kad yra įvykdytos EB 296 straipsniui taikyti būtinos sąlygos.

53 Pirma nurodyti argumentai dėl EB 296 straipsnio netaikymo išimtinai karinės įrangos importo srityje, juo labiau taikytini dvejopos (civilinės ir karinės) įrangos importui.

54 Iš to, kas pasakyta, matyti, kad nenustačiusi ir neperdavusi Komisijai nuosavų išteklių, nesurinktų 1998 m. sausio 1 d.–2002 m. gruodžio 31 d. laikotarpiu, importuojant karinę įrangą ir dvejopos (civilinės ir karinės) paskirties prekes bei nesumokėjusi delspinigių už Komisijai neperduotus šiuos nuosavus išteklius, Švedijos Karalystė neįvykdė įsipareigojimų pagal Reglamento Nr. 1552/89 2 ir 9–11 straipsnius iki 2000 m. gegužės 31 d., o nuo šios datos – pagal tuos pačius Reglamento Nr. 1150/2000 straipsnius.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

55 Pagal Procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį kiekviena pralaimėjusi šalis padengia bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi Komisija reikalavo priteisti bylinėjimosi išlaidas ir Švedijos Karalystė pralaimėjo bylą, pastaroji turi jas padengti.

56 Vadovaujantis to paties straipsnio 4 dalies pirmąja pastraipa, Vokietijos Federacinė Respublika, Suomijos Respublika ir Danijos Karalystė, įstojusios į bylą šalys, pačios padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (didžioji kolegija) nusprendžia:

1. **Nenustačiusi ir neperdavusi Europos Bendrijų Komisijai nuosavų išteklių, nesurinktų 1998 m. sausio 1 d.–2002 m. gruodžio 31 d. laikotarpiu, importuojant karinę įrangą ir dvejopos (civilinės ir karinės) paskirties prekes bei nesumokėjusi delspinigių už Europos Bendrijų Komisijai neperduotus šiuos nuosavus išteklius, Švedijos Karalystė neįvykdė įsipareigojimų pagal 1989 m. gegužės 29 d. Tarybos reglamento (EEB, Euratomas) Nr. 1552/89, įgyvendinančio Sprendimą 88/376/EEB (Euratomas) dėl Bendrijos nuosavų išteklių sistemos, iš dalies pakeisto 1996 m. liepos 8 d. Tarybos reglamentu (EB, Euratomas) Nr. 1355/96, 2 ir 9–11 straipsnius iki 2000 m. gegužės 31 d., o nuo šios datos – pagal tuos pačius 2000 m. gegužės 22 d. Tarybos reglamento (EB, Euratomas) Nr. 1150/2000, įgyvendinančio Sprendimą 94/728/EB (Euratomas) dėl Bendrijų nuosavų išteklių sistemos, straipsnius.**

2. **Švedijos Karalystė padengia bylinėjimosi išlaidas.**

3. **Vokietijos Federacinė Respublika, Suomijos Respublika ir Danijos Karalystė padengia savo bylinėjimosi išlaidas.**

Parašai.